

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **M. D.**
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 5. 6. 2018, č. j. 033475/2018/KUSK-
OSA/HLA, sp. zn. 033475/2018/KUSK/2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru právního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 10. 2017, č. j. OPE/17/34563/RA, sp. zn. OPE/16/49920 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když blíže neurčený řidič dne 4. 12. 2016 na pozemní komunikaci Říčanská v obci Říčany v daném úseku pozemní komunikace překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 15 km/h (po započítání odchylky 3 km/h), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s ustanovením § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 5. 12. 2016 oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit blíže nezjištěný řidič tím, že *„dne 4. 12. 2016 v 16:43 hodin na pozemní komunikaci ulice Říčanská (mezi ulicemi Kolovratská a Březinova v délce 335,360 m) v obci Říčany směr od Voděrádek jel s výše uvedeným vozidlem rychlostí 68 km/h. V naměřené rychlosti byla následně zohledněna tolerance měřicího zařízení 3 km/h (pro rychlosti do 100 km/h), resp. 3 % rychlosti (pro rychlosti nad 100 km/h), pro kterou jsou schvalovány rychloměry v České republice, a výsledná rychlost je 65 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 15 km/h.“* Součástí oznámení je i záznam o měření, který zachycuje výsledky měření rychlosti a čtyři fotografie ze silničního rychloměru MUR-07, v. č. MUR002/2014. K uvedenému je též přiložen ověřovací list č. 8012-OL-70228-16 měřidla v. č. MUR002/2014.
5. Na výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělila, že uvedené vozidlo řídil v den přestupku Imrich Horváth. Označený řidič nebyl kontaktní. Dne 20. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci.
6. Dne 26. 4. 2017 doručil správní orgán I. stupně žalobkyni příkaz, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.
7. Dne 19. 10. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána

vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 4. 12. 2016 nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

8. Dne 23. 11. 2017 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobkyně. Výzvou ze dne 28. 11. 2017 byla žalobkyně vyzvána k doplnění blanketního odvolání. Dne 11. 12. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění blanketního odvolání, které ovšem opět neobsahovalo žádné odvolací námitky. Dne 5. 6. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud k rozhodnutí o žalobě nařídil jednání na den 30. 7. 2021. Téhož dne obdržel omluvu zástupce žalobkyně z jednání spojenou s žádostí o jeho odročení. V žádosti zástupce žalobkyně uvedl, že dne 30. 7. 2021 bude nahlížet do spisů u Obvodního soudu pro Prahu 8. Jako doklad připojil žádost o nahlížení datovanou dne 29. 7. 2021, adresovanou shora označenému soudu, v jejímž závěru uvedl, že vhodným dnem k nahlížení by byl zítřek, tedy 30. 7. 2021, a odpověď označeného soudu, z níž plyne, že žádosti zástupce žalobkyně o nahlížení do spisů dne 30. 7. 2021 bylo vyhověno.
11. Soud žádosti o odročení jednání nevyhověl, neboť z doručenky založené na č. l. 70 verte vyplývá, že zástupce žalobkyně byl k jednání nařízenému u zdejšího soudu na 30. 7. 2021 řádně a včas předvolán (16. 7. 2021). O konání jednání tedy věděl, proto měl a mohl žádat o nahlížení do spisu u Obvodního soudu pro Prahu 8 v termínu, jenž by s jednáním u zdejšího soudu nekolidoval a nikoli až návodně žádat označený soud o umožnění nahlížení právě v den nařízeného jednání u zdejšího soudu. Účelovost a obstrukčnost postupu zástupce žalobkyně je tak zcela zjevná a soud proto jednání neodročil.
12. Následně soud při jednání provedl dokazování, v jehož rámci sdělil podstatný obsah listiny na č. l. 64 ze dne 18. 9. 2014, č. j. KRPS-315977-2/ČJ-2014-011406, kterou byl stanoven úsek pro měření rychlosti v obci Říčany na silnici č. II/101, mj. v úseku ulice Říčanská (úseku Kolovratská – Březinova). Dále soud konstatoval obsah listiny na č. l. 69 ze dne 7. 4. 2021, č. j. 2021/01330/186, v níž Městská policie Říčany sděluje, že v roce 2014 trvale zveřejnila informaci o stálých automatických systémech k měření rychlosti na webových stránkách města Říčany, která se průběžně aktualizuje.

Posouzení žalobních bodů

13. Dříve než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, předesílá, že ve věci rozhoduje podruhé poté, co byl jeho první rozsudek ze dne 31. 5. 2019, č. j. 44 A 45/2018-36, zrušen

rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019-38 (dále jen „kasační rozsudek“). Soudu bylo vytknuto, že v řízení před správními orgány ani před soudem nebylo prokázáno, že úsek měření rychlosti na pozemní komunikaci v ulici Říčanská v obci Říčany byl schválen Policií ČR k měření rychlosti obecní policií ve smyslu požadavku § 79a zákona o silničním provozu.

14. Vzhledem k tomu, že ostatní kasační námitky žalobkyně nebyly shledány důvodné a vypořádání zbylých žalobních bodů soudem, proti němuž žalobkyně u kasačního soudu nebrojila, bylo obsaženo již v předchozím rozsudku, zaměří se soud na žalobní body, které zůstaly mezi stranami sporné a ohledně ostatních se omezí na stručnější vypořádání zahrnující případně odkaz na vypořádání příslušné námitky kasačním soudem.
15. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Neodložení věci

16. V tomto žalobním bodu žalobkyně upozorňuje na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a odvolávala se přitom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kterými jsou nezahájení řízení o přestupku a odložení věci z důvodu, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, druhou podmínkou je zastavení řízení o přestupku z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Podle žalobkyně byla první podmínka splněna jen zdánlivě, neboť správní orgán I. stupně neodložil věc, neboť ve spise není založeno žádné usnesení o odložení věci. Tento záznam s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15 A 129/2015-27, považuje žalobkyně za obligatorní podklad pro vedení řízení o správním deliktu. A i kdyby ve spise toto usnesení založeno bylo, bylo by protiprávní, protože o něm nebyla žalobkyně vyrozuměna. Žalobkyně odkazuje na ustanovení § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle názoru žalobkyně byl správní orgán povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobkyně se považuje za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé (řidičem vozidla). Podle žalobkyně jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
17. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že správní orgán I. stupně věc přestupku odložil v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dále upozornil na to, že žalobkyně označila jako řidiče osobu, kterou opakovaně označují provozovatelé vozidla zastupovaní společností ODVOZ VOZU s. r. o.
18. Soud nejprve konstatuje, že se zástupce žalobkyně mýlí, pokud tvrdí, že správní spis neobsahuje usnesení o odložení věci. Usnesení o odložení věci ze dne 20. 4. 2017, č. j. OPE/17/10390/RA, se nachází na č. l. 7 správního spisu. Není tedy důvodná námitka, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu z důvodu neodložení věci. Věc byla řádně odložena.
19. V souvislosti s povinností správního orgánu I. stupně vyrozumět žalobkyni o odložení věci odkazuje soud na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36, bod 21, ze kterých vyplývá, že žalobkyně nesplňovala podmínky pro vyrozumění o odložení věci, neboť ji nebylo možné považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které by takové právo jinak obecně svědčilo. Z týchž důvodů

by žalobkyně ani nebyla oprávněna podat žalobu proti usnesení o odložení věci. Kasační námitku vůči vypořádání tohoto žalobního bodu v předchozím rozsudku neshledal ani Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku důvodnou. Žalobní bod tak není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

20. Žalobkyně namítala, že postup městské policie byl v rozporu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu, poněvadž nebylo prokázáno, že městská policie, která měla měřit rychlost motorového vozidla, vykonávala tuto činnost na místě určeném policií, přičemž na jiném místě rychlost měřit nesmí.
21. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
22. Soud v rámci ústního jednání provedl důkaz obsahem listiny na č. l. 64 ze dne 18. 9. 2014, č. j. KRPS-315977-2/ČJ-2014-011406, v níž Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje souhlasí s měření rychlosti Městskou policií Říčany, a to v obci Říčany na silnici č. II/101 mj. v úseku ulice Říčanská (úseku Kolovratská – Březinova), tedy v místě, kde byl s vozidlem, jehož je žalobkyně provozovatelkou, spáchán přestupek. Provedeným listinným důkazem je bez pochyb prokázáno, že souhlas k měření rychlosti ze strany Policie ČR udělen byl.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

23. V tomto žalobním bodu žalobkyně namítá nezákonnost výroku správního rozhodnutí z důvodu absence konstatování formy zavinění, přičemž odkázala na § 77 zákona o přestupcích, které upravovalo náležitosti výroku rozhodnutí, mezi které patřilo uvedení formy zavinění. A dále uvádí, že podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky je správní orgán taktéž povinen uvést do výroku rozhodnutí formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
24. Proti vypořádání tohoto žalobního bodu vznesla žalobkyně kasační námitku, kterou Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku neshledal důvodnou. Nejvyšší správní soud připomněl žalobkyni ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že „[k]oncepcí odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018-40). Soud v podrobnostech odkazuje na bod 25 kasačního rozsudku. Žalobní bod není důvodný.

Nesrozumitelný výrok

25. Žalobkyně namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný. Dle tvrzení žalobkyně bylo ve výroku uvedeno a konstatováno, že „Porušení povinnosti uvedeného právního předpisu pak odůvodňuje naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ a dále, že „řidič tak svým jednáním [...] naplnil skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.“

26. Žalobkyní uvedená citace není přesná. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno:
„Provozovatel vozidla

M. D., nar. X,

Bytem: X

se uznává vinným

tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, kdy dne 04.12.2016 v 16:43 hodin na pozemní komunikaci ulice Říčanská (mezi ulicemi Kolovratská a Březinova v délce 335,360m) v obci Říčany směr od Voděrádek blíže neurčený řidič vozidla registrační značky X jel rychlostí 65 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 15 km/h. Řidič tak svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

V jednání shora uvedeného provozovatele vozidla správní orgán shledal po provedeném dokazování porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Porušení povinností uvedeného právního předpisu pak odůvodňuje naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což se jmenovanému provozovateli ukládá(…)“

27. Soud souhlasí s žalobkyní potud, že je výše uvedený výrok komplikovaný a lze připustit, že mohl být formulován obratněji, nicméně z výroku je patrné, že je rozdělen do několika logických částí. V první části je konstatována vina žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla za to, že nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Další část pak popisuje konkrétní jednání, kterým došlo k porušení pravidel provozu stanovených zákonem o silničním provozu. V závěrečné části je pak shrnuto, že právě toto podrobně popsání přestupkové jednání nezjištěného řidiče je tím jednáním, které v souhrnu naplňuje skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla. Z uvedeného výroku je tak patrné, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla a dále bylo konkrétně popsáno, kde a jak došlo k přestupkovému jednání, za něž je žalobkyně jakožto provozovatelka vozidla objektivně odpovědná. Žalobní bod není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

28. Žalobkyně dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobkyně měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. V závěru tohoto žalobního bodu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 6/2017-45, který ale zdejší

soud vyhodnotil jako nepřiléhavý, neboť se týkal věci, která byla správními orgány rozhodnuta, aniž by správní orgány do spisu založily podklady týkající se použitého rychloměru.

29. Žalobní bod není důvodný. Žalobkyně byla správními orgány opakovaně informována o tom, že přestupkové jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. V prvostupňovém rozhodnutí byl uveden i typ rychloměru MUR-07, v. č. MUR002/2014 od výrobce AŽD Praha. Prvostupňové rozhodnutí též odkazovalo na obsah správního spisu, ve kterém byl založen zaměřovací list č. 1 a ověřovací list č. 8012-OL7022/-16, který ověřoval platnost ověření daného měřidla. Není tak pravda, že správní orgány neuvedly, jakým automatizovaným technickým prostředkem bylo měřeno a že není možné přezkoumat, zda jde o automat.
30. Ohledně námitky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Správní spis obsahuje i ověřovací list radarového rychloměru č. 8012-OL-70228-16 ze dne 27. 7. 2016, ze kterého vyplývá, že šlo o radarový rychloměr výrobce AŽD Praha s. r. o., typ měřič úsekové rychlosti MUR-07, výrobní číslo MUR002/2014, rychloměr byl zkoušen podle metrologického předpisu ČMI č. 812-MP-C215, a provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Zavinění

31. Žalobkyně upozorňuje na to, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu došlo až zákonem č. 183/2017 Sb., zároveň uvádí, že ačkoli je v tomto zákoně uvedeno, že nabyl účinnosti už 1. 7. 2017, nelze k této účinnosti s ohledem na § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) přihlédnout, neboť v tomto ustanovení je uvedeno, že pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, a zároveň nebyl podle žalobkyně zákonodárcem nijak odůvodněn naléhavý obecný zájem, proto tak mohl uvedený zákon nabýt účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobkyně se domáhá aplikace ustanovení § 125f v podobě účinné v době mezi 1. 7. 2017 až 13. 7. 2017, kdy toto ustanovení neobsahovalo výlukou nutnosti existence zavinění provozovatelem vozidla, a zároveň požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

32. Ze znění § 125f zákona o silničním provozu, podle něhož se posuzuje správní delikt žalobkyně, je zřejmé, že neobsahovalo explicitní vyluku zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (srov. znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017).
33. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb. došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku (dříve správního deliktu), neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, bod 23, či rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“*
34. Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odst. 3 již přímo stanovuje, že ke spáchání přestupku podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobkyně na spáchání uvedeného správního deliktu, když je ze zákonné úpravy zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Žalobní bod tak není důvodný, jak ostatně soud již konstatoval pod bodem 24 tohoto rozsudku a jak dále plyne i z bodu 43.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

35. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost rozhodnutí o sankci, a to z důvodu, že správní orgán zohlednil pouze § 125f odst. 3, § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení.
36. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu citoval ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, a podle tohoto ustanovení platilo, že *„[z]a správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“* Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně při ukládání sankce nepochybil.
37. Jak zákon o přestupcích (§ 7), tak zákon o odpovědnosti za přestupky (§ 2 odst. 1) stanovovaly, že *„[o]dpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Časová působnost zákona o přestupcích vychází ze zásady obsažené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného*

v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“

38. V době spáchání přestupkového jednání (dne 4. 12. 2016) byl účinný § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění: „*Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*“
39. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni pokutu, uvedl, jak ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, které obecně stanovuje podmínky pro uložení pokuty provozovateli vozidla, tak ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které stanovuje konkrétní výměru pokuty za přestupek, za jehož spáchání je žalobkyně objektivně odpovědná. Žalobní bod tak není důvodný.

Nepřiblídnutí k možnému mimořádnému snížení sankce

40. Žalobkyně namítá, že správní orgán pochybil, když vůbec nezohlednil ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Podle žalobkyně jsou správní orgány povinny tuto možnost zvažovat *ex offo*, neboť tento institut nevyžaduje návrh účastníka řízení. Zároveň se žalobkyně domnívá, že splňuje podmínky pro rozhodnutí o mimořádném snížení sankce resp. o upuštění od sankce, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, správní orgán zvolil charakter sankce jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobkyně na to, aby dávala pozor, komu své auto svěřuje k řízení. Dále žalobkyně uvádí, že správní orgán dospěl k závěru, že již svým působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu, čímž zdůraznil preventivní funkci sankce. Dále žalobkyně namítá, že byl správní orgán povinen uvést ve výroku rozhodnutí ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
41. Rovněž vyprádání tohoto žalobního bodu v předchozím rozsudku napadla žalobkyně kasační stížností. Nejvyšší správní soud vysvětlil žalobkyni, že zavedení institutu mimořádného snížení výměry pokuty a přepracování ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; srov. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky), se jistě projeví v odůvodnění nových přestupkových rozhodnutí, avšak není s to ovlivnit trestnost jednání žalobkyně ani výši sankce a nelze ji považovat za pro ni příznivější. Na trestnosti jednání, jež je žalobkyni kladeno za vinu, se přijetím nové právní úpravy nic nezměnilo. Nejvyšší správní soud žalobkyni rovněž připomněl, že explicitní vyjádření úvah ohledně příznivosti nové právní úpravy by „*bylo nezbytné, jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (rozhodná právní pravidla doznala změny), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (a oprávněně očekával odpověď na své výtky)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 303/2017-29). V případě žalobkyně však takové okolnosti objektivně nenastaly. V podrobnostech soud odkazuje na body 35 a 36 kasačního rozsudku. Žalobní bod není důvodný.

Absence formy zavinění řidiče

42. Žalobkyně dále namítá, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobkyně odkázala na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupku. Zavinění je znakem přestupku, a proto se

měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobkyně zastává názor, že ji nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.

43. Též vypřádání tohoto žalobního bodu v předchozím rozsudku napadla žalobkyně kasační stížností. Nejvyšší správní soud žalobkyni připomněl zákonnou konstrukci § 125f zákona o silničním provozu a skutečnosti, že uvedené ustanovení nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Není žádných pochyb o tom, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. Nejvyšší správní soud rovněž připomněl, že koncepce objektivní odpovědnost provozovatele zůstala nedotčena i s nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky a zákonů jej doprovázejících (srov. znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 7. 2017). Nelze pak v této souvislosti zaměňovat zkoumání otázky zavinění řidiče, k čemuž je prostor toliko v řízení vedené s tímto řidičem a objektivní odpovědnost žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla. Pro ni postačí, že jednání řidiče vykazuje „*znaky přestupku podle tohoto zákona*“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva. V podrobnostech soud odkazuje na body 22 a 24 kasačního rozsudku. Žalobní bod není důvodný.

Absence slovního popisu protiprávního jednání

44. Žalobkyně dále namítala absenci slovního popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí a nelze z tohoto výroku seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Podle žalobkyně takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
45. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není slovně uvedena skutková podstata správního deliktu (přestupku), resp. jednání naplňující znaky správního deliktu (přestupku), které je žalobkyni přičítáno. Výroková část obsahuje konkrétní popis skutku, který spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti o méně než 20 km/h, v případě žalobkyně, resp. neznámého řidiče, došlo k překročení rychlosti v obci o 15 km/h. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 téhož zákona. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2).
46. Z citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že výrok rozhodnutí musí obsahovat právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobkyně se domnívá, že kromě obecného odkazu musí být ve výroku dané ustanovení přímo i citováno. Soud má však za to, že povinnost uvádět přesné znění ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, přímo ve výroku rozhodnutí pro správní orgány ze zákona nevyplývá. Zákon stanoví, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publikovaném pod č. 3656/2018 Sb. NSS, pak doplnil, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost*

takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ S přihlédnutím k tomu, že Nejvyšší správní soud ve svém usnesení citoval pouze paragrafové odkazy na konkrétní zákon a zároveň nikde z odůvodnění usnesení není zřejmé, že by tento paragrafový odkaz musel být doplněn i přesnou citací, lze mít za to, že je plně v souladu se zákonem a interpretací Nejvyššího správního soudu, pokud správní orgán uvede ve výroku rozhodnutí paragrafový odkaz na právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, aniž by přímo toto ustanovení i slovně citoval. Žalobní bod není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

47. Žalobkyně dále namítala, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel. Dle žalobkyně měl být tento úsek označen dopravní značkou IP31a měření rychlosti a IP31b konec měření rychlosti ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.
48. Soud při jednání provedl důkaz obsahem listiny na č. l. 69 ze dne 7. 4. 2021, č. j. 2021/01330/186, v němž Městská policie Říčany sděluje, že v roce 2014 trvale zveřejnila informaci o stálých automatických systémech k měření rychlosti na webových stránkách města Říčany, která se průběžně aktualizuje. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně nebrojila proti tomu, zda byla informace o provádění měření automatizovaným prostředkem zveřejněna, ale výlučně proti tomu, že nebyla v předmětném úseku komunikace umístěna dopravní značka informující řidiče o tom, že vjíždí do úseku měření rychlosti. Domáhala se toho, že v předmětném úseku měly být instalovány příslušné informativní dopravní značky.
49. Taková povinnost však ze zákona o silničním provozu ani ze zákona o obecní policii neplyne a ani žalobkyně neuvádí, že by taková povinnost z nějakého právního předpisu plynula. Obecní policie proto nebyla povinna oznamovat úsek měření rychlosti vozidel žádnou dopravní značkou, obecní policie je toliko povinna uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického technického systému podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, proti čemuž ovšem žalobkyně nebrojila. Současně ze soudem provedeného dokazování je zjevné, že i tato povinnost byla splněna. Bylo rovněž prokázáno, že obecní policie zároveň vykonávala měření rychlosti v rámci své působnosti stanovené v § 79a zákona o silničním provozu v úsecích stanovených Policií ČR. Důkaz získaný ze stálého automatického systému tak získala obecní policie v souladu se zákonem. Žalobní bod není důvodný.

Absence skutkové podstaty překročení rychlosti v úseku

50. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že právní řád České republiky nezná skutkovou podstatu deliktu překročení rychlosti na určitém úseku, ale pouze na konkrétním místě. Žalobkyně byla odsouzena za překročení tempa v určitém úseku, což ale podle mínění žalobkyně právní řád České republiky neumožňuje.
51. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek

provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.

52. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně, i proto, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na naplnění skutkové podstaty spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Žalobní bod tak není důvodný.

Nevypořádání argumentů v odvolání a rozhodování úřední osoby, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti

53. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími argumenty. Konkrétně odkazovala na doplnění odvolání ze dne 14. 12. 2017. A dále uváděla, že v doplnění odvolání namítala podjatost úřední osoby, která v dané věci rozhodovala, čímž měl žalovaný zatížit napadené rozhodnutí další vadou, neboť o námitce podjatosti nijak nerozhodl.
54. Rovněž vypořádání tohoto žalobního bodu v předchozím rozsudku zpochybňovala žalobkyně u kasačního soudu, který její kasační námitku v tomto směru neshledal důvodnou. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem zdejšího soudu, že s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu není vadou řízení, když žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně neuvedl, jak s uvedenými hromadnými podáními naložil, mj. i proto, že zmocněnce žalobkyně výzvou ze dne 8. 1. 2018 řádně upozornil na to, že v případě nedoplnění podání k nim nebude přihlížet. Hromadná podání doručovaná zmocněncem žalobkyně žalovanému v prosinci 2017 nesplňovala náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu, neboť jak uváděl žalovaný ve výzvě z 8. 1. 2018, uvedená podání nebyla konkretizována ve vztahu ke správním řízením, případně neobsahovala udělenou plnou moc, anebo nebylo zřejmé, za jakého účastníka řízení zmocněnec stěžovatelky podání činí. V případě zmocněnce žalobkyně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že se zjevně jednalo o jednu z procesních taktik, jejímž účelem bylo zatemnit průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně, případně před žalovaným a připravit si tak prostor pro budoucí námitky uplatněné u soudu, ve kterých se bude zástupce žalobkyně dovolávat konstatování procesních pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně, které se ale sám snaží svým chováním vyvolat.
55. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem zdejšího soudu i v tom, že z ničeho nevyplývá, že by v dané věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti. Žalobkyně v průběhu řízení (a to ani v řízení o kasační stížnosti) žádný takový relevantní důvod neuvedla. Nadto, žalobkyně neuplatnila námitku podjatosti bezodkladně poté, co se dozvěděla o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, což i sama

v kasační stížnosti připustila. V podrobnostech soud odkazuje na body 37 až 39 kasačního rozsudku. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

56. V samém závěru žaloby projevila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu. Tato námitka nesměruje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího krajského soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto těmito tvrzeními dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

57. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

